

[Indenrigs- og boligministeren.]

måneder og derover udstås i statsfængsel og det må anses for nødvendigt som grundlag for sessionens afgørelse at have en erklæring fra fængselsmyndighederne om den pågældendes karakteregenskaber, har det været nødvendigt at sætte grænsen for adgangen til udelukkelse ved fængsel i 5 måneder.

Det ærede medlem hr. Johs. Christiansen udtrykte endvidere betænkelighed ved og tog afstand fra den i lovforslagets § 11 indeholdte bestemmelse om, at sessionspligten fremtidig skal kunne indtræde i det år, hvor den værnepligtige fylder 18 år, og de samme betænkeligheder gav også det ærede medlem hr. Ingmar Wagner udtryk for. Jeg skal ikke nu gentage de mange gode grunde, der kan anføres for, at indkaldelsen af de unge mænd finder sted tidligere, end det efter den hidtidige ordning har været tilfældet. Jeg skal indskrænke mig til at henvise til, at der allerede ved forsvarsloven af 18. juni 1951 er givet adgang til at indkalde de værnepligtige til tjeneste tidligst i det år, i hvilket de fylder 19 år; da sessionsbehandlingen af de værnepligtige almindeligvis finder sted året før indkaldelsen, er den nu i § 11 foreslåede regel altså kun en konsekvens af de regler, der allerede gælder efter forsvarsloven.

Det ærede medlem hr. Johs. Christiansen har endelig beklaget sig over, at udvalgets flertal ikke har kunnet imødekomme hans ønske med hensyn til spørgsmålet om sessionernes sammensætning. Det ærede medlem havde ønsket, at såvel sessionslægen som en psykolog skulle tiltræde sessionerne som faste medlemmer af disse. Som jeg overfor udvalget har givet udtryk for, er de erklæringer, der afgives af lægen og en eventuel psykolog, kun een blandt flere oplysningskilder for sessionen. Af denne grund og fordi det ikke kan udelukkes, at der i fremtiden kan blive tale om til selve sessionen at knytte andre sagkyndige end læge og psykolog, forekommer det mig, at der ikke er nogen grund til at gøre lægen og psykologen til egentlige medlemmer af sessionen. Hertil kommer, at det, således som sessionernes forretningsgang praktisk er tilrettelagt, ville medføre visse vanskeligheder, om lægen og psykologen skulle være medlemmer af sessionen med den deraf følgende

nødvendighed for, at de skulle deltage i den egentlige udskrivning af hver enkelt værnepligtig. Disse synspunkter, der også er tiltrådt af forsvarsministeriet, har udvalgets flertal altså tilsluttet sig.

Med hensyn til spørgsmålet udsættelse vil jeg gerne sige, at det har sine store skavanker, hvis man i altfor høj grad kommer ind på en langvarig udsættelse, således at de pågældende indkaldte kommer op i en ret høj alder. Det er jo ikke udelukket, at der kan gives udsættelse — det er også nævnt i betænkningen — når det er absolut nødvendigt, men i almindelighed tror jeg alligevel, det tjener alles interesser bedst, om man så tidligt som muligt kan indkalde det mandskab, der bliver udtaget ved sessionen.

Ordføreren (Victor Gram): Vedrørende spørgsmålet om udsættelse må det jo tages i betragtning, at det spørgsmål, udvalgsflertallet har beskæftiget sig med, har været de langvarige udsættelser, som man mener på forskellige områder har virket til skade, således som det også nu er blevet nævnt. Men når de ærede medlemmer hr. Johs. Christiansen og hr. Ingmar Wagner siger, at de skærpede regler for udsættelse vil give vanskeligheder, kan det naturligvis ikke være tilfældet. Det er givet, at når det drejer sig om lærlinge eller gymnasiaster, der skal have læretiden udstået eller taget studentereksamen, vil det i almindelighed være rimeligt at give udsættelse, indtil læretiden er overstået, eller indtil vedkommende har taget studentereksamen. Det spørgsmål, vi har taget stilling til her, er udelukkende, om man uden videre skal have fritagelse, når det drejer sig om videregående studier eller videregående uddannelse i almindelighed.

Det ærede medlem hr. Ingmar Wagner gik så stærkt imod en nedsættelse af sessionsalderen. Jeg kunne godt lide at vide, hvad årsagen er til, at kommunisterne har skiftet standpunkt i dette spørgsmål. Såvidt mig bekendt tog det kommunistiske ungdomsforbunds repræsentant i ungdomskommissionen ikke afstand fra ungdomskommissionens betænkning.

Johs. Christiansen: Må jeg sige til den højtærede minister, at jeg i virkeligheden